

traadt en Forringelse i deres Indtægter i Forhold til den Indtægt, de kunde have haft, dersom de havde beholdt Naturalpræstationen. — Der antes endvidere over, at nu til Dags er det ikke paa Landet saaledes som tidligere; da sit Jordemødrene foruden den dem tillagte Løn og den Betaling, der efter Taksten tilkom dem for deres Gerning, tillige meget ofte Gaver, som vare af betydelig Værdi for Modtageren, men som paa Grund af de daværende Forhold paa Landet ikke vare særlig værdifulde for Yderne, nemlig Gaver i Naturalier. Dette Forhold er væsentlig blevet forrykket. Siden Landbruget er kommet ind paa en anden Produktionsmaade, siden der er blevet lettere Afsetning paa Landbrugsprodukter, og siden Andelsforetagender ere opblomstrede paa Landet, er om ikke helt og holdent, saa dog for største Delen, dette Gavesystem, som tidligere dannede et Supplement til Jordemødrenes Løn, bortfaldet, og derved ere altsaa ogsaa deres Kaar blevne forringede. Jeg tror at kunne sige hertil, at idet Jordemødrene nu ere blevne henviste til udelukkende eller i alt Fald for en stor Del at købe deres Fornødenheder, maa den Prisstigning, som Jødevarerne have været Genstand for i de senere Aar, siden den forrige Lønningslov udkom, ogsaa spille en Rolle. Denne Lønningslov stammer fra 1875, og siden den Tid er der, saa vidt mig bekendt, ifet en betydelig Forhøjelse af Prisen paa Livsfornødenhederne, og dertil kommer navnlig, at ude paa Landet købes jo disse Varer i Detailudsalgene til Priser, som ere højere end tidligere. Ogsaa derved forringes Værdien af den Pengeløn, Jordemødrene have for Tiden, og der er derfor god Grund til at søge denne forhøjet. Og herfor taler yderligere det betydelig forøgede Ansvar og det betydelig forøgede Arbejde, som er blevet paalagt Jordemødrene. Der henvises saaledes i de Oplysninger, der her foreligger, navnlig til de Forordninger, der stilles til Jordemødrene af Henhyn til den antisepiske Behandling, hvorved der dels paaføres dem Udgifter, dels paalægges dem at holde deres Hjem i en anden og bedre Stand, end de tidligere vare nødt til, selvsølgelig i Befolkningens Interesse. Det er jo klart, at naar man er bleven opmærksom paa, hvilken Fare der ligger i, at Smitte kan overføres fra det ene Menneske til det andet, griber man til

energiske Forholdsregler for at forhindre det, men naar disse Forholdsregler gaa ud over den enkelte i Samfundet, bør man ogsaa, naar man paalægger ham forøgede Udgifter og forøget Arbejde, forøge hans Indtægter, saaledes at der kan blive et Ækvivalent for det forøgede Arbejde, som man har paalagt ham. Saaledes er det med Jordemødrene, man har paalagt dem et ikke saa ganske ringe Arbejde ud over, hvad de tidligere havde, og et ikke saa ganske ringe Ansvar ud over det, der tidligere paahvilede dem. Dertil kommer, at de vanskeligere end tidligere kunne paatage sig andet Arbejde end det, at være Jordemødre. Det ligger ikke deri, at deres Tid er fuldt ud optaget af Arbejde, men det ligger deri, at Kravene til dem med Henhyn til Nærlighed, med Henhyn til at kunne behandle deres Patienter paa en saadan Maade, som Videnskabens Forordninger foreskrive, ere blevne større, saaledes at de ikke bør benytte deres Hænder til Arbejde, som kunde gøre Hænderne ustiftede til at udføre den Gerning, som egentlig paahviler dem. Derfor ere de meget henviste til at holde Thyende for at saa det Arbejde udført, et Thyende, som de altsaa maa betale, hvad de med den Løn, de saa, vanskelig kunne overkomme. Jeg søger hertil, at disse den nyere Videnskabens Forordninger, disse nyere Forpligtelser, der paahvile Jordemødrene, ifølge de foreliggende Oplysninger, ikke sjælden føre til, at de i kortere eller længere Tid ere forhindrede fra at udøve deres Erhverv, uden at man kan give vedkommende Jordemoder nogen Skyld derfor. Det kan være rent tilfældigt, at hun kommer i Forbindelse med en eller anden smitsom Sygdom, og naar saadant er Tilfældet, have Myndighederne det i deres Magt at kunne stille vedkommende „under Karantæne“, som det hedder, det vil sige: forbyde Vedkommende i en vis Tid at udøve sit Erhverv. Dette medfører ikke alene et direkte Tab for hende, naar hun paa denne Maade er affaaeren fra at udføre sin Virksomhed, men det kan ogsaa medføre, at en Jordemoder, der gentagne Gange uden egen Skyld kommer under Karantæne, kan miste en væsentlig Del af sin Praksis for en længere Tid, end denne Karantæne varer, og derved altsaa komme til at lide et større